

ПРОЛОГ

Двісті одинадцять років тому...

Леді Ридеїн притискала немовля до себе, поки наблизалась до жили, що подекуди блищала тьмяним світлом. Ще зовсім недавно тут вирувала зловісна розколина чорного полум'я, що шматувала землю; та коли два місяці майже зійшлися воедино, вона обернулася на камінь, лишивши по собі тільки тремтливі відгомони тієї полум'яної стихії. Майже настав час добувати магматичну породу, проте їхній шлях сюди вів не по ці щедроти.

Вони прийшли по сам вогонь.

Чоловіки, які зазвичай охороняли жилу від злодіїв, лежали тепер у купах попелу. Їхні тіла й обладунки перетворилися на безформні грудки сажі, яку розвіював вітер. Живцем спалені полум'ям, настільки пекучим, що його жар відчувався на відстані польоту стріли. Темнополум'я. Давній елемент богів, викуваний ще в сиву давнину у вогняному серці Етирії. Один дотик — і тіло оберталось на попід, а кров — на камінь.

І вона прийшла, щоб віддати Зевандера, свого другого сина, йому в жертву.

Не зі власної волі, звісно. Леді Ридеїн віддала б себе смерті просто там і тоді, якби це могло вберегти Зевандера від такої жахливої долі. На жаль, маг, який вимагав цього обміну, не зацікавився цією жалюгідною пропозицією. Він хотів лише її наймолодшого сина — і нічого більше.

Вона змусила себе подивитися на цю темну й спотворену душу: він стояв поруч із її старшим сином і чоловіком, стежачи за кожним

її кроком із краю жили. Людина, яку вона вважала найнебезпечнішим магом всієї Етирії. Один із небагатьох, хто оволодів хаосом темнополум'я і знайшов спосіб приборкати його смертельну й божественну силу. Колись він був Верховним королівським лордом-магом, членом Магістролів. Та його ганебно усунули після звинувачень у крововладді — темному різновиді магії, забороненому королем.

Кадаврос. Від самої згадки цього імені їй по спині пробігав холод.

І все ж леді Ридеїн і її чоловік були змушені укласти з магом фаустівську угоду — в обмін на захист від солассіонів, які полювали на їхню сім'ю. Від безжальних воїнів, відомих своєю жорстокістю й насильством. Карателів, які б перетворили їхню страту на розвагу.

У момент їхнього розпачу до Ридеїнів звернувся відлюдькуватий маг із пропозицією, від якої вони не могли відмовитися. Потужне захисне закляття проти тих, хто прагнув їхньої загибелі, — в обмін на кровну магію їхнього первістка, дрібку якої, за словами Кадавроса, він мав намір використати у своїх дослідженнях.

Якби лише вона мала силу повернути час назад, то докорила б собі за нерозсудливість. Попередила б себе не довіряти його брехні. Бо те, що він забрав у її старшого сина, було значно більшим, ніж просто дрібка його магії.

Чорні, схожі на намистини очі — ті глибокі, бездушні западини — дивилися на неї, ніби кидаючи виклик: втікай, якщо наважишся, від його потворного вигляду. Колись, казали, Кадаврос був вродливим, та темна заборонена магія взяла своє. Уп'ялася пазурами в його плоть і перетворила на зловісного звіра. З верхівки його голови росли довгі, розгалужені роги з вигнутими назад відростками. Глибокі борозни, що врізалися в загрубілу шкіру, нагадували леді Ридеїн кору дерева, а чорні пульсівні жили під нею, за переказами, містили дрібних зміїв, ув'язнених у його тілі.

Зло, що розпирає зсередини й проситься назовні.

Його зовнішність була наслідком того, що він сам здійснив над собою ритуал *Вогнетвору* — той самий, який планував для її сина.

Ритуал, котрий, як вважалося, могли витримати лише немовлята, не зазнавши при цьому спотворень, адже вони ще не пройшли свого Пробудження.

Поруч із магом стояли її чоловік і старший син, Бранімір, у якого подібно виступали чорні вени, а груба шкіра несла відбиток жахливої трансформації після ритуалу. Жертва, яка виявилася недостатньою для ненаситного мага, адже він зазнав тих самих повторних мутацій, що й Кадаврос. Хоча Бранімір ще не досягнув періоду статевого дозрівання й свого Пробудження до кровної магії, фізичні трансформації вже почалися, перш ніж полум'я зіпсувало магичне зерно, що пустило коріння всередині нього. І нехай його потворні зміни були не такими виразними, як у Кадавроса, вони все ж гарантували, що бідний хлопець ніколи не пізнає своєї справжньої сили, бо щойно чорне полум'я входило в тіло, воно знищувало всю дану від природи кровну магію.

Вимоги леді Ридеїн розірвати угоду з цим демоном виявилися марними, адже він присягнувся вбити обох хлопців, якщо вона не підкориться. І це була не пустопорожня погроза, враховуючи численні допити, свідком яких вона була і на яких він безжально проявляв свою владу.

Сльози розмивали її зір, а кроки ставали невпевненими, коли вона наближалася до жили. Синочок спав у її обіймах, зовсім не усвідомлюючи, яка ніч чекає на нього. Ніч, що назавжди змінить невинного малюка, якого вона так щиро любила.

Годинами леді Ридеїн молилася до старих богів у надії, що його долю можна змінити, що її дитя якось вдасться врятувати. Та, на жаль, боги ніколи не відповідали, і темрява насувалася на неї, поки місяці зникали в тінях.

Якби в неї був вибір, вона швидше взяла б малого Зевандера й втекла до Мортазії, що за Долиною тіней, яка відділяла смертні землі від Етирії. Місця, яке вважали лише безплідною пустелею, де панує голод і смерть.

Сховатися нікуди, як і нікуди втекти.

Жаль в очах чоловіка не змусив її розм'якшитися; гнів знову проникав у її кров з підсиленою люттю. Адже саме його темні справи на чужих землях Солассіосу визначили долю їхньої родини. Його непохитне прагнення підняти їхній соціальний статус будь-якою ціною. Вона всіма силами стримувала горду магію луназірів, що пульсувала в її жилах і, якби вона мала сміливість у той момент, безсумнівно вразила б чоловіка. Як же легко його переконав той покидьок пожертвувати їхніми єдиними синами...

«*Біжи, — лунав шепіт у її думках. — Врятуй дітей*».

Та для Браніміра вже було запізно. Старший хлопець став першою жертвою ритуалу, і за два тижні його затемнені очі спорожніли ще більше.

Блідий, хворобливий відтінок шкіри її старшого сина свідчив про години, які він провів замкненим у підземеллях замку, поки батько намагався сховати його від світу. *Потвора* — так би назвали його інші селяни, і не дарма. Те, що тепер жило в ньому, було не силою богів, а глибоко вкоріненою злобою, яка за тижні після ритуалу лише зміцніла.

Лиш думка, що її безтурботний, сповнений радості малюк — відгомін того ніжного, люблячого хлопчика, яким колись був Бранімір, — може розділити страшну братову долю, краяла їй серце.

Магія леді Ридеїн затремтіла, мов зачеплена струна, коли місячне світло впало на священну руну на її потилиці, пронизуючи товщу її плаща й розбурхуючи заряд, що заспівав у жилах. Він пронизав кожну клітину тіла, підіймаючи холодну хвилю до кінчиків пальців — туди, де магія благала про звільнення. Місяць так діяв на всіх луназірів, і Зевандер заворушився в її обіймах, ніби відчувши вібрацію, що прокотилася під материною шкірою.

Минуло б ще багато років, перш ніж його сила розквітла, а жінка так чекала тих зворушливих митей відкриття, які невдовзі затьмарить отрута полум'я. Стоячи осторонь від сина й чоловіка, вона

трималася подалі від жеврива. Її дихання прискорилось, коли Кадаврос наблизився до неї. Вона стисла пальці на Зевандері, а маг простягнув кістлявий палець, що радше нагадував гілку, ніж частину тіла, і провів його кінчиком по м'якій, янгольській щічці її немовляти. За ним потягнувся слід крові, і дитя заворушилось, видобувши тихенький стогін, що посилювався, коли маленький поріз на його обличчі перетворився на глибоку темну рану. Вона була такою жахливо зловісною, що жінка мимоволі замислилася, чи не був кінчик пальця Кадавроса просочений отрутою смерті. Маг знову потягнувся вперед, і, керована інстинктом, вона рвучко відсмикнула немовля, прикриваючи його руками. Побачивши потворну рану, мати відчула, як усередині неї проростає зерно люті. Її закипіла магія здійнялася, обвиваючи кістки й пульсуючи під шкірою з вимогою покарати чаклуна. Немовля кричало в її обіймах, його обличчя почервоніло, а тільки тремтіло. Більшість ночей він майже не подавав голосу — спокійне, задоволене дитя від самого народження, — і тепер її серце розривалося, коли вона чула його сповнений муки крик.

Та боротися з Кадавросом було марно. Маючи під владою силу чорного полум'я, він обернув би її на попіл — так само, як і вартових, що намагалися зупинити його, коли вони лише прибули до жили.

Сльоза скотилася по її щоці.

— *Pilazyo. Orosj tye clemuhd,* — прошепотіла вона. «*Будь ласка. Благаю про милість*».

Кадаврос без слів обвив пальцями немовля, і її слези перетворилися на істеричний потік, коли він рвучко смикнув його.

Вона різко притягла дитину до себе, притиснула до грудей.

— *Nith! Nith hazjo'li! Je fili meuz!* — «*Я не зроблю цього! Він мій син!*»

Крик Зевандера, коли Кадаврос вирвав хлопчика з обіймів матері, пробудив її інстинкти. У пориві божевілля леді Ридеїн кинулася на потворного чоловіка, який ніс її сина до димної жили, але

сила вдарила її в горло, вибивши подих. З її рота повз чорний дим і душив слова, які вона так хотіла вимовити: «*Зупинись! Візьми мене*». Невидима сила тримала її в обіймах, а Кадаврос навіть не глянув у її бік.

Лорд Ридеїн покрокував до стражденної дружини, але коли наблизився, його нога зламалася під ним із жахливим тріском кістки. Його крик рознісся навколишнім лісом, і чоловік упав на землю, кінцівка неприродно зігнулася в коліні.

Бранімір залишався нерухомий, його мутні очі й далі були порожніми.

Попри тиск на горло та нестачу повітря в легенях, леді Ридеїн кликала свого сина, простягала до нього руки — марно. Голки страху пронизували її хребет, коли Кадаврос, тримаючи немовля в зігнутій руці, простягнув другу, грубо посічену ранами, у чорне полум'я, що здіймалося з охопленої вогнем жили. Чорна іскра, яку він схопив, мерехтіла в його долоні, а крики Зевандера стихли — здавалось, дитина була зачарована тим видовищем, поки маг тримав іскру над нею.

Леді Ридеїн тихо застогнала й здригнулася, коліна під нею підкосилися від розпачу, і, перш ніж вона встигла заплющити очі, Кадаврос притиснув долоню до вуст її немовляти, накриваючи його чорним полум'ям.

Зевандер бився й корчився, його маленькі ніжки безпорадно звисали з рук ката. Потужна суміш люті й відчаю пройняла її тіло, а нескінченний потік сліз застилав очі розмитою пеленою.

Бранімір похитнувся, добре розуміючи, як шалено поглинає вогонь — видно було з того, як він гарчав і затуляв вуха. Немов він сам відчував муки молодшого брата.

Біль, якого зазнали обидва її дорогоцінні сини, шматував її серце гострими зубами. Сльози котилися щоками, поки вона спостерігала, як крізь шкіру сина виривалися чорні язички полум'я і торкалися нічного повітря, немов темні зміїні язички.

Зевандер перестав боротися, його тільки обм'якло. Полум'я згасло, лишивши на немовляті зловісні чорні завитки.

Темрява прийняла його й залишила на ньому свою печать.

Вічне прокляття.

Кадаврос підняв дитя й схилив своє безносе обличчя над його оголеними грудьми. А тоді не по-людському роззявив пащеку й сунув голову Зевандера всередину.

— Ні! О боги! Ні! — всередині її грудей задзвеніло від безнадійного крику, поки вона з жахом спостерігала, як потворний маг намагається поглинути її дитину.

Маг видав гучне ричання і вирвав дитину зі свого рота. Він нахилив голову, оглядаючи чорні мітки на шкірі немовляти. Глибокий, гортанний звук відлунював в його грудях, і він загарчав, повернувши увагу до полум'я:

— *Quez sa'il!* — «Що це?»

Він знову поглянув на хлопчика і провів пальцем по одній з міток на його грудях. Загарчавши, маг ударив дитину по обличчю й кинув її в палаючу щілину.

— Ні! — крик, який прокотився крізь ліс, міг би розбудити стародавніх богів, поки леді Ридеїн тремтіла й проклинала їх, бажаючи звільнити її.

А лорд Ридеїн завив у відчаї, повзучи до жили. Його жахливо покалічена нога тяглася позаду.

— Ти виродок! Ти клятий виродок!

Знову пролунав рев Кадавроса, поки дим клубочився від його шкіри, а тіло тряслося. Він ще раз сунув руку в полум'я і підняв хлопчика, який ані кричав, ані плакав. Дитина не рухалася зовсім.

Біль роздирав серце леді Ридеїн, поки вона спостерігала за немовлям здалеку. Очі шукали хоч найменшу ознаку життя. Ковдри, якими його загортали, згоріли, і він лежав повністю оголений, із поверненою набік голівкою і заплющеними очима.

«Він живий? О боги, тільки б він був живий!»

Знову загарчавши, Кадаврос підняв хлопчика перед собою. Погляд мага був настільки злостивий, що в жінки аж стискало живіт.

— *Pilazyo...* — благала вона, тремтячи. — *Jye suaparcz viteaz...* — «Пожалій його».

Клубки диму зависли над обличчям Кадавроса, і леді Ридеїн помітила блиск оголеного м'яса поміж схожою на кору шкірою.

Саме тоді жінка зрозуміла: намагаючись заподіяти шкоду її синові, він сам зазнав болю.

Тиск на горлі зник, і, виснажена до краю, вона розпласталась на землі. Коли ті копитоподібні ноги знову опинилися перед нею, вона підняла погляд і побачила Кадавроса, що повертав їй бездиханне тіло її дитяти, тримаючи його за руку, ніби він був лише мішком із м'ясом і кістками. Ледве стоячи на ногах, жінка простягла руки і пригорнула дитину до себе. Гаряче тепло обпікало шкіру, але вона відмовлялася відпустити хлопчика.

— Він живий? — голос лорда Ридеїна наповнився відчаєм, поки він роздирав землю кігтями, повзучи до них. — Він живий?

Але вона не звертала на нього уваги, її гнів усе ще був надто гострим, щоб перейматися його стражданнями. Вона піднесла сина до свого обличчя і відчула тепле дихання, що виходило з його рота.

«Дякую, боги!»

Він усе ще дихав. Зі сльозами на очах леді Ридеїн міцніше притисла його до себе й поцілувала в маківку. Її дорогоцінне дитя пережило падіння в темнополум'я — подію, яка перетворила б будь-якого іншого на купу попелу, як тих бідних солдатів раніше.

Та він залишився живим. За милістю богів його пощадили.

Немовля прокинулося, і колишня невинна блакить його очей змінилася на винно-червоні тони зі вкрапленнями оранжевого й золотого, що сходилися в центрі чорним затемненням. Сріблясті пасма волосся, які от тільки почали рости, згоріли. Зникла душа безневинної, люблячої дитини. А на її місці опинилися залишки збочення, яке боги, без сумніву, проклянуть.